

דרך הרי"ף

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

פרשת ואתחנן | גיליון 38 | י"א באב תשפ"ג

סעודה ראשונה

"וְאֶתְחַנֵּן אֶל ה' בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר"
הַתְּפִילֹת שֶׁל הָאָדָם נִשְׁמָרוֹת לְזִמְן שְׁבִאֲמַת יִצְחָק.

כדי להבריא. אדם בריא צריך למלא מחסנים של תפילות על הבריאות שלו, על הבריאות של הילדים שלו, שיקרא תהלים ויעשה מצוות כדי שיהיו בריאים וכך ימלא מחסנים של בריאות. אם ח"ו מישהו חלה, הקב"ה פותח את המחסנים ויש כבר תפילה של בריאות ויותר קל לתפילה שכבר התפללו בה שתתקבל והאדם יהיה בריא.

אותו דבר פרנסה, מתי שיש לאדם פרנסה נוחה הוא לא צריך לחכות לזמן של דוחק ועוני ואז יתפלל לקב"ה שיתן לו פרנסה, אלא עכשיו שיש לו פרנסה שיתפלל לקב"ה שתמיד תהיה לו פרנסה ותהיה לו יותר פרנסה. אם ח"ו יגיע למצב של חוסר פרנסה, הקב"ה יפתח את המחסן של התפילות על הפרנסה ויעזור לאדם שיהיה לו קל מהתפילות שהתפלל על הפרנסה, זה הפירוש של הגמרא שלעולם יתפלל האדם לפני שחלה, לפני שיש לו בעיה כדי שהתפילה תתקיים.

על פי זה אפשר לפרש את מה שאמר רבי חנינא בן דוסא מתי שהיו באים לבקש עליו בקשה על החולה וענה להם אם תפילתו שגורה בפיו, רבי חנינא היה מתחיל להתפלל ואם היה מרגיש שיש לאותו אדם מחסנים של תפילה על בריאות, על פרנסה, על אותו דבר שהאדם צריך ויש לו בעיה, הוא יודע שיהיה טוב כי אז כל התפילות האלו יוצאות ועם התפילה של רבי חנינא זה מתחזק ויהיה טוב. אבל אם התפילה לא שגורה בפיו שאין לאותו אדם מחסנים של תפילות, הוא ידע שאותו אדם בבעיה.

וכך מצאנו אצל אברהם אבינו, מתי שהקב"ה אמר לאברהם אבינו שעומד להחריב את סדום ועמורה, מתפלל אברהם אבינו אולי יש בסדום חמישים צדיקים אולי יש ארבעים אולי שלושים, נשאל למה אברהם אבינו מפסיד את הזמן בתפילות ובבקשות האלו, אלא אברהם אבינו מילא את המחסנים לעם ישראל מתי שיש שלושים צדיקים מתפללים, עם הכוח של אברהם אבינו התפילה מתקבלת, איפה שיש עשרים צדיקים, עשרה צדיקים עם התפילה של אברהם אבינו עוברים.

אין תפילה שעולה ריקם, כל תפילה שהאדם ביקש גם אם לא רואים שהיא פועלת, היא נשמרת באיזה מקום, "שִׁימָה דְמַעְתִּי בְּנֶאֱדָרְךָ" (תהלים נו, ט) יש לקב"ה כלי שכל דמעה וכל תפילה של האדם הקב"ה שומר אותה שם, ביום אחד מתי שהאדם באמת יצטרך ישועה הקב"ה יפתח ויוציא משם את הישועה הזו. לפעמים האדם מבקש על דבר והקב"ה יודע שהדבר הזה הוא כלום והאדם באמת לא צריך את זה, בתאווא, במחשבה וברצונות האדם חושב שצריך את זה, אבל הקב"ה שיוודע מה טוב לאדם לזקח את התפילה ונותן לו אותה במשהו אחר.

לכן "קִוְיָה אֶל ה' חֶזֶק וְיִאֲמָץ לְבָבְךָ וְקִוְיָה אֶל ה'" (תהלים סז, יד) כמה שהאדם מתפלל, הוא רק מחזק ושומר מצבורים של תפילות שאז התפילות שלו יעמדו איתו ועם זרעו "וְלֹא רְאִיתִי צָדִיק נֶעְזָב וְזָרְעוֹ מְבַקֵּשׁ לֶחֶם" (תהלים לו, כה) אם האדם צדיק, התפלל ושומר מצבורים של תפילות, הזרע שלו הילדים שלו לא יבקשו לחם, לא יצטרכו כלום כי התפילות שלו יעמדו איתם.

אנחנו רואים בפרשת השבוע משה רבנו מרגיש ורואה שעומדים להיכנס לארץ ישראל, משה רבנו בא לקב"ה ומבקש ממנו להיכנס לארץ ישראל, אומר הקב"ה למשה רבנו שכולם נכנסים אבל הוא לא נכנס. משה רבנו עומד ומתפלל "וְאֶתְחַנֵּן אֶל ה' בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר" כמניין ואתחנן חמש מאות וחמש עשרה תפילות כדי להיכנס לארץ ישראל והקב"ה עונה לו "רַב לָךְ אֵל תּוֹסֵף דַּבֵּר אֵלַי עוֹד בְּדַבְרֵי הַזֶּה" שהוא לא נכנס לארץ ישראל.

חשבנו לשאול שאלה, הקב"ה ידע שהוא לא יקבל את התפילה של משה אז למה נתן לו להתפלל חמש מאות וחמש עשרה פעמיים, אם הקב"ה לא רצה שיכנס אז היה אומר לו מהרגע הראשון שהתפלל רב לך די לך שלא יתפלל על זה יותר כי הוא לא יכנס לארץ ישראל, אם כך למה הקב"ה נתן לו להתפלל חמש מאות וחמש עשרה תפילות ועוד שתפילה של משה רבנו היא לא סתם תפילה, בתפילה אחת שמשה רבנו התפלל על מרים אחותו "אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ" (במדבר יב, יג) הוא ריפא אותה, אם כך למה הקב"ה לא עצר את משה מהתפילה הראשונה ונתן לו להתפלל חמש מאות וחמש עשרה תפילות? ויש פה גם מעין הונאה, ידוע מה שההלכה אומרת (שו"ע חו"מ רכח, ד) אדם שמשעמם לו ומחליט לצאת לחנויות לטייל, נכנס לחנות ושואל כמה עולה זה וכמה עולה והוא בכלל לא רוצה לקנות, הוא גורם הונאה ומצער את המוכר שסתם הולך לשאול שאלות את המוכר ומשלה אותו שהולך לקנות, אם האדם רוצה לקנות מותר אבל לכתחילה לברר מחירים כדי להעביר את הזמן מבלי להתכוון לקנות, זה אסור. הקב"ה ראה שמשה רבנו רוצה להיכנס לארץ ישראל שיגיד לו מיד שלא נכנס, למה נתן לו להתפלל ולהתחנן חמש מאות וחמש עשרה תפילות?

אלא הגמרא מספרת (ברכות לד:) רבי חנינא בן דוסא היה אחד הצדיקים הגדולים והקדושים בעם ישראל, מתי שהיו באים אליו לבקש ממנו ברכה על איזה חולה, הוא היה מתפלל ואומר זה יחיה וזה ימות. היו שואלים את רבי חנינא שיגלה להם מאיפה הוא יודע, אמר להם רבי חנינא כך מקובלני, אם שגורה תפילתי בפיו יודע אני שהוא מקובל ואם לא יודע אני שהוא מטורף. אם התפילה שגורה בפיו היא תתקבל ואם לא שגורה בפיו, היא לא תתקבל. צריך לשאול מה הפירוש תפילה שגורה בפיו תתקבל ואם לא שגורה בפיו לא תתקבל? אולי אפשר לומר יסוד גדול שכל יהודי צריך לשים אותו בחיים שלו, הגמרא אומרת (שבת לב.) לעולם יבקש אדם רחמים שלא יחלה, שאם יחלה אומרים לו הבא זכות והפטר. לפני שקרתה בעיה לאדם יתפלל לקב"ה, כי אחרי שקרתה כבר הבעיה, קשה שהתפילה תחזיק וצריך זכות כדי להיפטר מהבעיה. אדם צריך להתפלל להיות בריא לא רק כשחולה, אלא עוד שהוא בריא צריך להתפלל שלא יהיה חולה, כי אם יחלה ויתפלל יהיה קשה לו להתרפא ויצטרך להביא זכות

נפש הרי"ף

אנחנו נמצאים בפתח של ימי הרחמים והסליחות, הולכים ומתקרבים לראש חודש אלול. אחת העבודות הגדולות שאדם צריך לעבוד על עצמו - להסתכל על עצמו. תמיד אנחנו רגילים לראות את האחר, לחשוב על האחר, לפסול את האחר, לחשוב שהאדם השני עושה לא טוב, אבל מאבדים דבר אחד - לא להסתכל על עצמו. אנחנו רואים בחיים אנשים שחיים שלמים שופטים את כולם, מאשימים את כולם, מסתכלים את הרע של כולם, אבל דבר אחד הם לא עושים, לא מסתכלים על עצמם. וכך כמה שהימים עוברים, תמיד אדם קרוב אצל עצמו (סנהדרין ט:): ואדם רואה רק את הטוב שלו ואת הרע של אחרים, ולא מסתכל באמת על מה שקורה אצל עצמו. וזה שאדם לא מסתכל מה קורה אצל עצמו, זה ההרס והניזק והדבר החמור ביותר שיש בחיים של האדם. אדם צריך להשתדל בכל כוחו, קודם כל לראות ולהסתכל מה קורה אצל עצמו, אם לא תסתכל מה קורה אצל עצמך, איך תדע לתקן את עצמך? איך תדע במה אתה טועה? איך תדע במה אתה לא בסדר? ואיך תדע איך לסדר משהו שלא טוב אצלך?

"ואתמנן אל ה' בעת שהוא לאמר"

משה רבנו התפלל להיכנס לארץ רק אחרי שאהרן נפטר כי לא רצה שתהיה בחירה בינו לבין אהרן.

"אעברה נא ואראה את הארץ הטובה"

בקשת משה רבנו למשוך חלק מארץ ישראל לחוץ לארץ.

יש יסוד גדול שמובא ברבותינו הקדושים שאדם שנמצא בחוץ לארץ, יכול לקחת רצועה של מקום קדוש בארץ ישראל ולהעביר את זה לחוץ לארץ. לכן צדיקים גדולים מתי שעברו לגור בחוץ לארץ, קודם כל הקפידו לבנות בית מדרש ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורת לפניו גשנה" (בראשית מו, כח) כל הצדיקים שלחו דבר של קדושה לפני שבאו למקום וכביכול לוקחים רצועה של מקום מארץ ישראל לחוץ לארץ.

וכך אנחנו רואים, מתי שיעקב אבינו ישן בלילה וחלם את החלום "והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה" (בראשית כח, יב) אמר לו הקב"ה "הארץ אשר אתה שכב עליה". והגמרא אומרת (חולין צא): מלמד שקפלה הקב"ה לכל ארץ ישראל והניחה תחת יעקב אבינו. כביכול שהקב"ה קיפל את כל ארץ ישראל, לקח רצועה ושם בחוץ לארץ.

ודבר זה גם לצד השלילי, התורה הקדושה אומרת (איכה ה, יח) "על הר ציון נשעמו שועלים הלכו בו" שעכשיו שבית המקדש חרב יש שועלים שמהלכים בו ואיך זה אפשרי, הרי בזמן שבית המקדש היה קיים אם היה נכנס שועל או אדם היה מת במקום. כהן גדול שלא היה חושב מחשבה קדושה בקודש הקודשים היה מת, לכהן גדול שהיה נכנס לקודש הקודשים ביום כיפור היו קושרים חבל שאם ימות בפנים יגררו אותו החוצה, אז איך היום אנשים עולים להר הבית הרי זה אסור, אלא הקב"ה לקח רצועה מקודש הקודשים, את האויר המקום הקדוש והעביר אותו למקום אחר.

וזה מה שביקש משה רבנו מהקב"ה, שהקב"ה יביא רצועה מארץ ישראל למקום שהוא נמצא בחוץ לארץ תחתיו ושמה עם הראיה שמשנה רבנו רואה את ארץ ישראל, תהיה לו אוייר וכוח דקדושה של ארץ ישראל.

על פי זה גם יובן איך בני ישראל הקריבו קורבנות במדבר והרי אסור להקריב מחוץ לבית המקדש, אלא היה שם אויירא וכוח של קדושה. צריך לשים את זה כיסוד כי זה דבר עמוק ורבי יואל מסטאמר מדבר על זה הרבה שאפשר להביא רצועה של ארץ ישראל לחוץ לארץ או שבארץ ישראל אפשר להביא מקום לא טוב כי הקדושה עוברת מהמקום הקדוש שבארץ ישראל.

צריך לדעת יסוד גדול שלומדים בפרשתנו על כוח התפילה, משה רבנו במשך כמה חודשים מאז שמרים נפטרה בחודש ניסן ידע שהוא עומד למות ולא יכנס לארץ ישראל, אבל במשך כל התקופה הזו משה רבנו לא התפלל לקב"ה שיכניס אותו לארץ ישראל אלא התחיל מראש חודש אב להתפלל להיכנס.

נבוא ונשאל למה משה רבנו חיכה לרגע האחרון ורק אז התפלל להיכנס לארץ, למה לא התפלל על זה במשך כל העשרה חודשים אחרונים שלו, זה כמו אדם שצריך לשלם את השכירות של הבית שלו הוא צריך להתחיל לאסוף ולהכין את הכסף מתחילת החודש, לא ביום האחרון של החודש לרוץ ולחפש את התשלום. אותו דבר משה רבנו, הקב"ה אמר לו שלא יכנס לארץ ישראל, הוא היה צריך לבכות ולהתפלל שיכנס, למה הוא משאיר את זה כמה ימים לפני פטירתו ורק אז הוא מבקש להיכנס?

אז ביארנו ואמרנו יסוד גדול, המדרש אומר (ילקוט"ש ויקרא ח, תקי"ב) שתפילה תמיד עושה חצי, מה שהאדם מתפלל בכוח של התפילה להושיע את האדם בחצי מהדברים ולומדים את זה מאהרן, וכך התורה הקדושה אומרת על אהרן (דברים ט, כ) "ובאהרן התאנף ה' מאד להשימיו ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההוא" הקב"ה כעס ורצה לכלות את אהרן והמדרש אומר אין לשון השמדה אלא כלוי בניו. לאהרן היו ארבעה בנים והקב"ה רצה להרוג את כל ארבעת הבנים של אהרן, משה רבנו התפלל על אח שלו שהקב"ה ירחם עליו ויסלח לו על הטעות שכביכול אהרן עשה, הקב"ה סלח לאהרן שני בנים של אהרן נשארו ושני בנים מתו. מפה לומד המדרש שתפילה עושה חצי, שרק שניים מתוך ארבעת בני אהרן מתו כי מתי שהאדם מתפלל הקב"ה מקבל חצי מהתפילה.

על פי זה נבין למה משה רבנו לא התפלל, משה ידע שהגזירה עליו ועל אהרן במי מריבה ששניהם לא יכנסו לארץ ישראל ואם משה רבנו יתפלל, אז התפילה תענה למחצה כמו עם בני אהרן ורק אחד מהם יוכל להיכנס לארץ ישראל ואם משה יתפלל הוא יכנס, כי הגמרא אומרת (ב"ק צב). כל המבקש רחמים על חבירו והוא צריך לאותו דבר הוא נענה תחילה אז הקב"ה ישמע למשה והוא יכנס, לכן משה לא התפלל עד הרגע האחרון להיכנס.

ואולי אפשר להגיד עוד דבר למה משה רבנו לא רצה להתפלל, המדרש מספר על עשרה הרוגי מלכות (אבות דרבי נתן לח, ג) כשהגיעו להרוג את רבי ישמעאל כהן גדול ורבן שמעון בן גמליאל, שניהם התחילו לריב ביניהם את מי יהרגו ראשון, רבי ישמעאל אמר שהוא כהן בן כהן גדול ואותו צריך להרוג ראשון ולא את החבר שלו רבן שמעון כי הוא יותר ממנו ורבן שמעון אמר שהוא נשיא בן נשיא ואותו צריך להרוג ראשון, עשו ביניהם גורל, כי כל אחד מהם רצה לתת את החיים שלו בשביל החבר שלו ולא ח"ו לקחת את החיים לעצמו.

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

שאלה:

כבוד הרב מצד אחד אני מאד רוצה להתחתן ולהקים בית נאמן בישראל, מצד שני אין לי ממש ביטחון להתחתן בלי כסף כאשר אני רואה מה בני המשפחה שלי סובלים שאין להם פרנסה ולקחת אחריות עכשיו על אשה ועוד ילדים בעתיד.

תשובה:

צריך לדעת שכתוב בספרים הקדושים כל אדם שמקבל על עצמו חתונה יש מלאך שעוזר לו להתחתן.

ולכן הרבה צדיקים ואנשים בעלי צדקה היו מקבלים על עצמם חתונה של יתום או יתומה או חתונה של זוג שאין להם, כי ברגע שלוקחים על עצמם חתונה הקב"ה משפיע למי שדואג לכל הדברים שפע גדול ביותר.

יש מקום בשמיים שעוזר לאנשים שמקבלים על עצמם חתונה, בהתחלה הכל נראה קשה אבל ברגע שאדם מתחיל, כל ההשפעות יורדות ויש סיעתא דשמיא גדולה.

"וַיִּתְחַנַּן אֶל ה' בַּעַת הַהוּא"

כל תפילה ובקשה של האדם מהקב"ה מעוררת את תפילותיו של משה רבנו

הגמרא אומרת (ב"ב קטז). כל שיש לו חולה בתוך ביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים. אדם שיש לו חולי, צרה בבית או כל דבר לא טוב, הגמרא נותנת עצה טובה שילך אצל חכם שיתפלל ויבקש מהקב"ה שירחם עליו ויעזור לו. צריך להבין מדוע הגמרא נותנת עצה ללכת אצל החכם, מה הסוד שהולכים אצל צדיקים לקבל ברכה. אם יש לאדם צרה או בעיה שיעמוד ויתפלל לקב"ה שירחם עליו, מה טמון ומה הסוד ללכת אצל חכם?

אז אולי אפשר לבאר ולומר יסוד עצום שיוחק בספר לזכרון עולם וימשוך לכולם ישועות גדולות ואור גדול מהקב"ה, הזוהר הקדוש אומר (זוהר חדש ח"ג, רעג ע"א) אתפשוטא דמשה בכל דרא ודרא ההתפשטות של משה רבנו התפשטה בכל דור ודור. וכך הגמרא אומרת (סוכה לט.) משה שפיר קאמרת הקב"ה לקח את הכוח של משה רבנו של רעיא מהימנא וחילק את הכוח של משה רבנו בכל הדורות אצל התלמידי חכמים, אצל כל אדם שיושב ולומד תורה שיהיה בו כוח ממשה רבנו. לכן מתי שאדם הולך לחכם לבקש ברכה על חולה, החלק של משה רבנו שנמצא אצל החכם הוא החלק שמבקש ישועה ורחמים על החולה או על כל בעיה שיש לאדם. נבוא ונשאל מדוע החלק מכוחו של משה רבנו הוא יותר גדול מכל צדיק וקדוש שהיה לעורר רחמים על האדם, מה מיוחד בכוחו של משה שאין בתנאים, באמוראים ובאבות הקדושים שדוקא הוא נמצא אצל החכם?

אלא אולי אפשר לבאר ולומר, משה רבנו בסוף חייו אחרי מאה ועשרים שנה שעבד את הקב"ה בקדושה וטהרה, בשמחה ובתמימות שהקב"ה העיד עליו "לא כן עבדתי משה בכל ימי נאמן הוא" (במדבר יב, ז) הנאמן הגדול של הקב"ה, שהגיע לרמה של נבואה ששום נביא לא הצליח והספיק להגיע לרמה הזו, עלה שלוש פעמים לשמיים למשך ארבעים יום, דבר שאף אחד לא הגיע. פה בפרשת השבוע "וַיִּתְחַנַּן אֶל ה' בַּעַת הַהוּא", רואים שמשה רבנו עומד ומתחנן לקב"ה חמש מאות וחמש עשרה תפילות "אֶעֱבְרָה נָא וְיָרְאָה אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה". בכדי לזכות להיכנס לארץ ישראל. והקב"ה אומר לו שיעצור ולא יבקש ממנו עוד להיכנס לארץ ישראל, משה רבנו עוצר ושותק, מקבל בשמחה בלי טענות ח"ו כפי מעלה ובלי לשאול שאלות את רצון השם ועוצר את כל הבקשות שביקש להיכנס לארץ.

נשאלת השאלה בוודאי שהחמש מאות וחמש עשרה תפילות היו בקדושה וטהרה, בסיגופין וברוממות הנפש גדולה והקב"ה אמר לו שלא יכנס, לאן הלכו התפילות והתחנונים של משה רבנו, וכי ח"ו היו לשווא ולריק?

אלא התשובה היא לא, הקב"ה לקח את כל התפילות האלה ושמר אותן במקום מיוחד בשמיים וכל יהודי שמבקש בקשה מהקב"ה לאורך כל הדורות, הקב"ה לוקח את הבקשות שמשה רבנו התחנן וביקש, ומהם עוזר לכל יהודי בבקשה שמבקש מהקב"ה. את החמש מאות וחמש עשרה תפילות האלו מעוררים על ידי שהולכים לחכם שיש בו חלק ממשה רבנו והחלק הזה שיש בחכם מעורר את החמש מאות וחמש עשרה תפילות שמשה רבנו התפלל שיורדות ונותנות ישועה לאדם.

וחזקה שאין התפילה חוזרת ריקם, שום תפילה שהאדם מתפלל לא עולה ריקם, אלא הקב"ה עונה לתפילות מתי שהוא חושב שנוח וטוב לענות

לתפילות, לא מתי שנוח וטוב לנו. יש תפילות שהקב"ה עונה להן מהר ויש תפילות שהקב"ה רואה שהן לא טובות האדם והוא עונה להן לאט.

הבעל שם טוב הקדוש משל על זה משל שיש בו מוסר גדול, התפילה דומה לאדם ששולח מכתב למלך בשר ודם גדול, למלך יש פקידים שלוקחים את כל המכתבים ששלחו הנתינים וממיינים אותם מתי הגיע כל מכתב וממי הגיע, לאט לאט המלך עובר על כל המכתבים ועונה להם. אבל יש מכתב, שפתאום מביאים אותו למלך מבלי שיצטרך לחכות בתור של כל המכתבים. אומר הבעש"ט כל תפילה זה מכתב לקב"ה, יש מכתב שנענה מהר מהמלך כביכול הקב"ה לוקח את התפילה ועונה לו ויש תפילה שהמלך רוצה לענות לה בעוד חודש או חודשיים, כל מכתב תלוי מתי המלך עונה לו. אם יש מכתב דחוף או מאדם גדול, מהר זה מגיע למלך. לכן צריך לדעת כל תפילה ששולחים למלך מלכי המלכים שיהודי מתפלל, עולה מהר לקב"ה והקב"ה יודע מתי טוב וכדאי לענות לאדם.

וזה מה שאומרים רבותינו הקדושים על דוד המלך (תהלים עב, כ) "כְּלוּ תַפְלוֹת דָּוִד בֶּן יִשׁוּי" שכל התפילות של דוד בן ישי עומדות ושמות בשמיים בשביל עם ישראל והקב"ה יענה אותן, מתי שהוא חושב שזה טוב לענות. כך גם מצאנו אצל אברהם אבינו מתי שהמלאכים הלכו להחריב את סדום, אברהם אבינו עמד והתפלל לקב"ה אולי חמישים, אולי ארבעים אולי שלושים. אברהם אבינו ידע שסדום תיחרב אבל בכל מקרה התפלל, כדי שהתפילות האלו ישארו בשמיים ומתי שבני ישראל יצטרכו את התפילות, הקב"ה יוציא את התפילות וישתמש בהם.

צריך לדעת יסוד גדול, אדם יושב ומתפלל ובוכה לקב"ה שצריך פרנסה, צריך חיים, מיישהו חולה במשפחה וצריך ישועות, את כל התפילות הקב"ה אוסף ושומר אותן. שום תפילה שהאדם התפלל בין תפילה בלב, בין בקשה שהלך לצדיק שיתפלל, בין נסיעה שנסע לקברות צדיקים, כל תפילה שיהודי מתפלל התפילה לא הולכת ריקם אלא נשמרת אצל הקב"ה. גם אם האדם לא נענה על מה שביקש, הקב"ה שומר את זה לחיים ארוכים. אדם התפלל על חיים ארוכים והקב"ה לוקח את זה לפרנסה. הקב"ה יודע את העומק של התפילה שעולה לשמיים והקב"ה שומר את התפילה לזמן שבאמת האדם צריך את הישועה ואז הוא עונה לו.

אדם שמבקש דבר מהקב"ה לא יודע אם זה לטובתו או לא, לכן האדם יתפלל כדי שתפילתו תגיע לשמיים והקב"ה יחליט מה טוב ומה לא טוב. מתי שהאדם מתפלל כל תפילה והולך לחכם שיש בו חלק ממשה רבנו, הוא מעורר את התפילות שמשה רבנו התפלל ולא נענה ואז הקב"ה עונה לאדם ונותן לו מה שצריך וישועה גדולה.

סגולה לזיווג

הכוח של שיר השירים הוא כוח עצום ביותר, ראינו פעם באיזה ספר שאומר שאין לו שידוך, סגולה ארבעים יום לקרוא שיר השירים, סגולה לזיווג, יש כוח גדול לשיר השירים.

יש סגולה שהחתן מתי שהוא שובר את הכוס, מי שלא זכה לזיווג לוקח חתיכה מהזכוכית ושומר אותה וזו סגולה שיתחתן באותה שנה, זו סגולה ידועה.

ט"ו אב

רבי שמעון לביא

רבי שמעון לביא היה קודש קודשים, רבי שמעון לביא היה גר במרוקו בעיר פס ובגיל שלושים ושבע רבי שמעון לביא החליט לעלות לארץ ישראל. רבי שמעון לביא היה קשור הרבה הרבה לרבי שמעון בר יוחאי בנפש שלו, הוא חיבר את הפיוט "בר-יוחאי", השיר "בר-יוחאי נמשחת אשך...". שספרדים, אשכנזים, כל קהילות עם ישראל קיבלו אותו. אין הרבה דברים שכל הקהילות קיבלו, יש דבר שספרדים שרים, יש דבר שאשכנזים שרים - אחד השירים שכל העדות שרים זה רבי שמעון לביא, "בר-יוחאי נמשחת אשך...".

ומסופר עליו שהוא הלך לארץ ישראל, בדרך הוא עבר דרך לוב והוא הגיע ללוב והוא החליט שהוא רוצה להישאר שם, הוא ראה שצריך שם רב שיחזק את התושבים, והיו לו שתי ברירות: או לעלות לארץ ישראל כמו שחשקה נפשו ללכת לקבר של רבי שמעון בר יוחאי ולגור שם ולהיות שם ולעשות פירוש על הזוהר או להישאר בלוב. הוא אמר, אם הייתי שואל את רבי שמעון, רבי שמעון היה אומר לי להישאר פה. הוא נשאר בלוב וחייק והיה קדוש עליון. הוא כתב פירוש על הזוהר, "כתם פי", את השיר "בר-יוחאי", היה קדוש קדוש.

רבי שמעון לביא נפטר ואחרי הרבה שנים, לפני הרבה שנים, הערבים היו הולכים לקבר שלו והיו מתפללים וכל תפילה היו נענים. ילד משותק לוקחים לקבר של רבי שמעון לביא - קם על הרגליים. אשה חולה לוקחים לקבר של רבי שמעון לביא - מתרפאת.

והיהודים ידעו, זה הקבר של רבי שמעון לביא ולאט ולאט הערבים אמרו שזה שלהם. התחיל מלחמות בין היהודים לבין הערבים. הערבים אומרים "כולה שלי", היהודים אומרים "כולה שלי". היהודים אומרים זה רבי שמעון לביא, הערבים אומרים זה איזה קדוש של הערבים. ולאט לאט התחיל שפיכות דמים, הערבים ניסו להשתלט על זה בכוח, היהודים החזירו בכוח, ממש מתו אנשים.

באותו זמן איטליה היתה שולטת על לוב ואז הגיע עד בית המשפט העליון של איטליה, מה לעשות? ובית המשפט העליון של איטליה החליט לפתוח את הקבר של רבי שמעון לביא ולראות, אם קבור שם אדם בקבורה יהודית זה של היהודים, אם קבור שם אדם בקבורה של המוסלמים, זה של המוסלמים.

קבעו יום שפותחים את הקבר שלו, כל היהודים עמדו בצד אחד, כל המוסלמים עמדו בצד שני, כולם עם חרבות, עם כלי נשק, מי יתקרב, מי יקח, מי יעשה. פתחו את הקבר, חפרו ברתת וחלחלה, מצאו את הגוף של רבי שמעון לביא אחרי מאות שנים שלם איך שנקבר. ואז הערבים היו בפחד גדול, ברחו כולם מהקבר וזה הקבר של רבי שמעון לביא.

ט"ז אב

רבי דוד חזן

רבי דוד חזן היה חברותא של רבי חיים פינטו הקטן. יש סיפור שהוא נפטר, סיפור מפחיד. רבי דוד חזן היה אומר כל הזמן לרבי חיים פינטו שיש לו כד בבית שכל מה שהוא בוכה כל לילה בתיקון חצות הוא אוסף את הדמעות בכד בגדר "שיימה דמעי בנאדך" (תהלים נ, ט), שבמאה ועשרים הוא רוצה שישטפו את הגוף שלו בדמעות שלו.

מסופר שהיה איזה יום אחד בעיר שלהם בבית דין במוגדור דין תורה שבו אדם מעיר שקוראים לה מרקש ואדם מעיר מוגדור שרבו ביניהם על כסף, והאיש ממרקש היה קרוב למושל של מרקש.

באו לדין תורה אצל רבי חיים פינטו בבית דין, רבי חיים פינטו ורבי דוד חזן ושאר הדיינים חייבו את האדם ממרקש. אמרו לו, אתה לא בסדר. חייבו אותו אפילו שהוא היה קרוב למלכות והיה קרוב לכל דבר.

ידעו, אסור לאדם להתכופף לשקר, יותר טוב לחיות חצי חיים על הרגליים

מאשר לחיות חיים שלמים על הברכיים, אדם אסור לו להתכופף לשקר בשום פנים ואופן, אסור להתכופף לשקר.

רבי חיים פינטו אמר, הוא חייב - הוא ישלם. אין מציאות כזאת. אותו אדם שחייבו אותו הלך למרקש, אמר לשליט, אני צריך להוציא כסף מהקופה של השותפות. שאל אותו המושל, למה. אמר לו, כי רבי חיים פינטו ורבי דוד חזן חייבו אותי בכסף שלא היה מגיע ולא ולא.. וכך עשו. המושל כעס, שלח לקרוא לרבי חיים פינטו ורבי דוד חזן שהוא רוצה לשפוט אותם משפט קשה. הם הלכו בדרך ממוגדור למרקש שזה היה כמה ימים על סוס ועגלה, הגיעו למרקש, ביום שהגיעו למרקש רבי דוד חזן בלילה נפטר מהטרחה של הדרך, מפחד, לא יודעים ממה, נפטר.

מתי שבאו לקבור אותו, כל מי שנגע בגוף שלו הזדעזע, לא יכלו לגעת בו. אז רבי חיים פינטו אמר, הכד עם הדמעות - צריכים לשטוף את הגוף שלו עם הכד עם הדמעות ואז הביאו את הכד עם הדמעות, שטפו את הגוף שלו ורק אז קברו אותו.

ומי שהיה במרקש בקבר של רבי דוד חזן, כתוב על הקבר, רבי דוד חזן "אשר שנה ולמד עם אליהו הנביא", ולא היו כותבים סתם דברים על הציון, מי שניסח את הנוסח זה רבי חיים פינטו ורבי חיים פינטו כתב עליו "אשר שנה ולמד עם אליהו הנביא", ככה רבי חיים פינטו כתב, "אשר שנה ולמד עם אליהו הנביא".

ומסופר שעשרים וחמש שנה אחרי כן, אשתו עמדה להיפטר. ביום שהיא עמדה להיפטר היא קראה לכל הפרנסים של העיר ואמרה להם, היום אני צריכה למות והתחילה לצעוק עליהם, לא פרנסתם אותי עשרים וחמש שנים, לא נתתם לי כסף, לא כך ולא כך ולא כך. אמרו לה, איך את יודעת שהיום את צריכה למות? היא אמרה להם, הכד של הדמעות ששם היה הדמעות של בעלי היה מונח, בכל בוקר הייתי מוצאת שם את הפרנסה שלי. היום לא מצאתי, סימן שהיום אני אמות. באותו יום נפטרה.

